

Nothing last forever

Toen in 2002 de wet inging met nieuwe spelregels over de verhouding college en raad kwam het fenomeen van raadsgriffier om de hoek kijken. Ik heb Joyce als eerste griffier van onze gemeente zien komen en nu na 20 jaar zien vertrekken. Natuurlijk is er veel gebeurd. Maar ik wil me beperken tot enkele woorden over haar en de wijze waarop ze zich al die tijd heeft ingezet.

Joyce heb ik altijd ervaren als een zeer gemotiveerd en betrokken mens. Ze probeerde altijd actief mee te denken met vragen van individuele raadsleden en vervaardigde enkele jaren de onderleggers bij raadsvoorstellen om raadsleden meer inzicht te geven in de totale context van een voorstel, welke zaken daaraan gekoppeld waren enz. Hoewel Joyce soms de neiging had om volgens mij onbedoeld een vleugje politieke kleuring in dat soort teksten aan te brengen, was het inmiddels gesneuvelde initiatief zinvol.

Joyce hechtte waarde aan een goede sfeer in de raad en liet niet na om met ideeën te komen om juist aan de informele contacten tussen raadsleden meer vorm te geven. Het nuttige en het aangename werd bijv. uitgewerkt in de jaarlijkse raadsuitjes. Die waren altijd geweldig! Zo denk ik nog steeds met veel plezier aan de dag, dat we met zijn allen naar Den Bosch gingen. Eerst het werkbezoek aan die raad, later varen op de Binnendieze in de stad en het gezellig samen aan tafel gaan. Juist ook het gekeuvel in de bus leverde vele wetenswaardigheden van college-raadsleden op.

Jarenlang gingen we na de begrotingsbehandeling meestal naar restaurant Campman om met collegeleden, enkele beleidsmedewerkers en raadsleden boerenkool met worst te eten. Mooie momenten om de drukte van de begrotingsbehandeling aan de kant te schuiven. Er werd dan vaak gezongen, op humoristische wijze vonden voordrachten plaats en werd iedereen zo'n beetje op de hak genomen. Die tijden zijn alweer een tijdje voorbij.

Maar Joyce, leefde ook altijd mee met het persoonlijke leed waar raadsleden mee te maken kregen. Ze zag achter een raadslid altijd een mens met gevoelens. En het was, ik spreek uit eigen ervaring, te merken, dat haar belangstelling en medeleven oprecht was en zagezegd niet voor de vorm.

Dat teamgenoten jaren met Joyce samen optrokken zegt natuurlijk ook iets over haar rol als leider van de griffie. Chapeau voor de inzet, wat ze allemaal gedaan heeft. Ik wens Joyce blijvende gezondheid toe, veel plezier met alles wat ze doet en nog gaat doen. Fijn haar te hebben leren kennen. De vrolijke gezichtsuitdrukking, een bepaalde manier van kijken op vooral tussendoor momenten, zal ik niet vergeten.

Warme groeten, John Bartels